

meljske cilje in kako samega sebe usposobiti in pripraviti za božje blagodarje. Zato so na tabor vabljeni, in sicer nujno vabljeni vsi fantje konjiške dekanije in to prav vsi. Prijazno vabljeni so pa tudi fantje iz sosednjih župnij, oziroma dekanij.

Sporod tabora je:

Udeleženci se zberejo do 9.30 pri Sv. Neži in se porazdelijo po skupinah župnij. Od Sv. Neže do cerkve M. B. na Brinjevi gori procesija z Najsvetejšim. Na Brinjevi gori pridiga in sv. maša. Po sv. opravi zapojejo vsi himno »Povod Boga«. Nato zborovanje na prostem. Govorila bosta g. dr. Jože Jeraj (Vera v Euharistijo, temelj fantovske življenjske aktivnosti) in akademik g. Ludovik Gorenjak (Osnove katoliške fantovske izobrazbe). Nato še kratki in navduševalni govori fantov po skupinah župnij. Konča se zborovanje s himno »Kristus kraljuje«. Prenese se Najsvetejši iz cerkve in se zaključi tabor s petimi ljudskimi litanijami Matere božje z blagoslovom in zahvalno pesmijo.

Razen med sv. mašo ljudsko petje euharističnih in Marijinih pesmi.

Vsa prireditelja naj se izvrši v globoki zbranosti. Nasvetovani so skupni prihodi in odhodi fantov iz posameznih župnij.

Sedaj pa je na vas, fantje, pa tudi na starših, da vzbudite za tabor vsesplošno zanimanje in se ga udeležite. Pridobivajte udeležence dan za dnem. Naj bo ta dan odmev euharističnega kongresa in naj bo prepoved številnih fantovskih vrst konjiške dekanije, ki so že ponovno pokazale, da imajo zmisel za dobro.

Prav posebno pa vabimo in prosimo vse, da molijo k ljubemu Bogu, da da temu fantovskemu dnevu in vsemu fantovskemu gibanju svoj blagoslov.

Fantovski praznik pri Sv. Jožefu nad Slovensko Bistrico! Fantje iz vseh župnij slovenjebistriške dekanije se bodo zbrali v nedeljo, 11. avgusta pri Sv. Jožefu nad Slov. Bistrico, da obnovijo v svojih dušah ogenj ljubezni do Boga in svete Cerkve ter položijo nove temelje nadaljnjemu prosvetnemu delu. Sporod bo sledeči: Ob 9 zbor pri župni cerkvi v Slov. Bistrici, od kod grede udeleženci v sprevodu z godbo in zastavami na čelu k podružnici sv.

Jožefa. Ob 9.30 bo blagoslovitev prapora fantovske KA, pridiga in sv. maša stolnega kanonika g. dr. Ivana Zagarja. Po maši slavnostno zborovanje pred cerkvijo, na katerem bodo govorili gg.: dr. Jože Jeraj, akademik Ciril Zebot in zastopniki fantov. Fantje! Organizirani in neorganizirani, pridite, da pred vsem svetom izpovemo svojo vero in ljubezen do naših največjih svetin!

Gornja Radgona. Tukajšnje godbeno društvo »Mura« proslavi v nedeljo, 11. avgusta 10 letni-

co društvenega obstoja. Ob 15 bo slavnostni koncert, na katerem sodelujejo godbeno društvo iz Ljutomera, Murske Sobote, Male Nedelje, Apač in Gornje Radgone. Vsako društvo proizvaja tri koncertne komade. Vsa proslava se bo prenašala po radiju Ljubljana. Godbo je ustanovil leta 1920 g. Jernej Wengust, ki je bil takrat načelnik gasilskega društva in je bila do leta 1925 gasilska godba. Leta 1925 pa se je ustanovilo samostojno godbeno društvo z imenom »Mura«, katero še danes marljivo deluje.

Odprta noč in dan so groba vrata.

Sv. Barbara v Slov. goricah. Še niso zvonovi ljube sv. Barbare vtihnili za blagim dijakom šestolletcem Dušanom Dernovšekom, že so zapeli žalostinke posestnici Simonič Julijani iz Zg. Korene, ki je umrla v 65. letu. Njena dobra dela in darovi ubogim in potrebnim glasom oporoke jo spremljajo pred večnega Sodnika, ki jo naj mlo sodi po njenih dobrotah. Volila je za uboge šolarje, za dijaško kuhinjo v Mariboru se je nabrlo na sedmini, in vsem otrokom, ki jim je bila botra in dobrotnica. Naj v Bogu počiva! »Slov. gospodar« ji je bil vodnik, učitelj in tolažnik vsa leta.

Sv. Barbara v Halozah — Gornja Radgona. Umrla je 22. julija v Gornji Radgoni posestnica Jožefa Strah, roj. Majcenovič, v župniji Sv. Barbara v Halozah; sestra posestnika in cerkvenega ključarja g. Antona Majcenovič pri Sv. Barbari. Zapustila je pet malih otročičev, najmlajši je star tri tedne, za katerega je žrtvovala pokojna mati tudi svoje življenje. Stara je bila šele 38 let. Njenega pogreba se je udeležilo veliko število ljudi, da so ji posodili zadnjo pot; čeprav ni bila gornjeradgonska rojakinja, vendar je bila pri ljudeh zelo priljubljena. Omenimo, da je pokojna iz ugledne hiše Strah, pri kateri je gospodinjila kratko dobo šele 15 let. Domači gospod župnik ji je pri odprtem grobu govoril ganljive besede, ki so navzoče ganile do solz. Pevci so za zadnje slovo zapeli dve pretresljivi pesmi. Bodi vsem

iskreno zahvaljeno! Možu in otrokom naše sožalje, pokojni mami pa raj in pokoj!

Vransko. V teku enega tedna je naša župnija izgubila dve mladi ženi-gospodinji, ki sta obe postali žrtvi svojega materinskega poklica. Dne 20. julija smo pokopali Marijo Gorican, roj. Florjan, p. d. Matičko v Selu, dne 25. julija pa je za vedno zatisnila oči Mihaela Farčnik, voj. Musi, p. d. Mežnarca v Stopniku. Prva je bila stara šele 35 let in zapuščala sedmero otrok, druga pa šele 27 let in je zapuščala dva otroka. Možema kakor tudi drugim žalujočim ostalim naše najgloblje sožalje! Naj počivata v miru!

Sv. Frančišek Ks. Spremili smo k večnemu počitku previtkarico Naranšek Marijo, katero je Gospod poklical k sebi v 92. letu starosti. Bila je najstarejša župljanka. Dolgih šest let je bila priklenjena na bolniško posteljo, z vse trpljenje je, udana v božjo voljo, mirno prenašala; bila je kljub dobri potrebi prava mučenica. Bog bodi milostljiv njeni duši!

Knjižnica »Slov. gospodarja«.

1. Zemljiška knjiga, 5 Din.
 2. Kako si sam izračunam davek, 4 Din.
 3. Zaščita kmetov v Jugoslaviji, 5 Din.
 4. Predpisi o cestah in prometu, 14 Din.
 5. Zakon o volitvah narodnih poslanec, 8 Din.
 6. O bolnišnicah in bolniških pristojb., 5 Din.
- Naročniki »Slovenkega gospodarja« plačajo samo polovico!

sin z doma z večjo vso. Jezen se je odpravil še na dan vrnitve oče z doma, da bi poiskal zapravljenega sina in se tudi on ni več vrnil. Nikdo ne zna, kaj se je zgodilo z očetom in sinom. Domačija v ozki dolini Alp je že 15 let brez gospodarja.

Čudna so pota,

po katerih pride človek do pramoženja. Na izreden način se je povzpela do dediščine Skot Viljem Solzel. Izselil se je iz domovine v Južno Ameriko, da bi se mu tamkaj nasmešnila sreča, a jo je iskal zastopnik. Tri leta se je prebil s priložnostnim delom in s potepuštvo. Lepega dne sedi s svojim tovari-

dokazalo, kako prevdarna je bila Amerikančeva opazka. Ravno toliko časa so rabili nevedni divjaki, da so pojedli vsa od Franca kupljena živila, s katerimi bi bili izhajali z lahkoto več tednov. Drugi dan so že stali pot berači pred durmi koč. Lavison je preklinjal, grozil s pestmi, a vedno znova so prihajali.

Dnevi so minuli. Celi čas, po dnevu in po noči, je motilo tišino enakomerno ter žalostno prepevanje, molitve in bobnanje k velikemu indijanskemu duhu.

Čred severnih jelenov le ni bilo. Krajši, bolj oblačni, temnejši so postajali dnevi. Živo srebro je padalo nižje — nižje . . . 40 stopinj mraza pod ničlo ni vznemirjalo Indijancev niti najmanj. Plesali so, dokler se niso zvrčali od onemoglosti, peli, dokler jim niso odrekla grla in razbijali po bobnih. Enkrat na dan je delil Nemec med dečjad hrano kljub resnim svarilnim opominom Lavisona.

Lepega dne, ko je bil Amerikanec z doma, je uspelo več Indijancem, da so izsilili dohod do koč, kjer so divje kričali ter vpili tako obupno,

da je že bil Franc pripravljen, med nje razdeliti nekaj živeža, ko so se vrata na bajti odloputnila in se je vrnil Amerikanec.

Z enim pogledom je obvladal položaj. Spustil je vedro, katerega je držal, iz rok, odprl vrata na stežaj in se lotil dela. Radi izredno krepke postave je napravljajal na Indijance mogočen utis. Vsak zamah njegove pesti je priletel liki udarec kovaškega kladiva, pognal je enega Indijanca ob steno, drugega v sneg, tretji je že bežal. Če je zagrabil dva, je otreskal njuni glavi eno ob drugo. Padali in cepali so kakor snopje po tleh. Na tleh ležeče je razmetal po snegu, kakor bi se igral z manjšimi vrečami. Tekom par minut je bil prostor pred bajto izprazen. Zaprl je vrata in porinil zapah.

Nemec se je smejal in se zahvaljeval toplo nebu, ki mu je naklonilo tolikanj izrednega moža za spremljevalca.

Kmalu za tem se je podal na prosto, da bi prinesel drv in pregledoval po navadi površino jezera. Sonce je zgledalo blede in soparno. Nebo in sonce ter ravnina in jezero — vse je bilo siv,

Sv. Anton na Pohorju. Naj nam g. Škof od Sv. Antona v Slovenskih goricah ne zamerijo, če se tudi mi oglasimo v »Slov. gospodarju«, saj je naš Sv. Anton za 516 m višji od onega prleškega. Je romarska božja pot, izletniška točka v zdravem zraku, kakor so nedavno ugotovili gospodje, ki se na zrak razumejo. Sušo — in še prav občutno — tudi imamo, zato ne vemo, kaj bo pozimi. Pod cerkvijo je izvirček sicer dobre vode, a letos jo točimo le po kapljicah. Krvavo bi rabili cisterno, o kateri se že veliko govori in ugiba. Naj bodo meročajni krogi nekaki Mozesi, ki bodo energično udarili po blagajni — državni ali banovinski, to je nam vseeno —, da bo pritekel iz nje blagodejen dežek v podobi dinarjev. In hvaležni jim bomo mi, ki trpimo žejo, pa tudi izletnikov in romarjev bo več, ker jim bomo lahko postregli vsaj s svežo vodo, ker jim s čim drugim nimamo. Kdo je temu kriv? Kriza? Da, kriza pri tistih, ki jim manjka podjetnosti. — Novo gospodično učiteljico dobimo za nov razred v cerkveni hiši. Kajne, da napredujemo? Le matične knjige mirujejo; prleški Antončani bi rekli: »Nega kšefta!« In od tega »nega kšefta« bi še morali plačati davek od čistih dohodkov? O luna, ne trkaj preveč sv. Birokracija! Se bo razpočil in kaj potem? In potem bo vso JNS — vrag vzel. Dober tek mu!

Ptuj. Socialdemokratska »Svoboda« je tudi v Ptujju imela svoja podučna zborovanja, katerih so se udeleževali ljudje iz mesta in okolice. Med njimi so bili tudi mladi, neskušeni fantje. Ne vemo vsega, kar se je na teh zborovanjih govorilo in sklepalo, a to vemo, da so nekateri s silno elastično čitali socialistične knjige, zanje agitirali in jih drugim posojali. Tudi to vemo, da so nekateri obiskovalci tistih zborovanj čisto prepojeni s komunističnim duhom. Zabavljajo čez naše razmere, Rusijo pa čez mero poveljujejo. Ogrevajo se za skupna posvetila in kmetom naravnost svetujejo, da bi si tako pomagali. Kmetje se jim pa seveda smejejo. Svojo zemljo naj bi dali, da bi komunisti z njo gospodarili, sami naj bi pa bili

sužnji-delavci kot na Ruskem? Zelo so neverni in s sovražstvom napolnjeni do vsega, kar je krščansko. Vse dobro vidijo samo v komunizmu, za vsako drugo besedo so nedostopni. To lahko potrdijo osebe, ki z njimi občujejo. Iz tega je razvidno, da se je na tistih zborovanjih »Svobode« skrito gojil komunizem. Živijo Lenin! V Celju je izbruhnilo na dan, kar se je prej tajno gojilo. Zato je čisto prav, da je oblast razpustila socialistično Svobodo. Na obiskovalce tistih zborovanj pa bo treba paziti, če bodo še dalje sejali Leninovo seme.

Ormož. Ljudje, ki sami spadajo na varno, so po naročilu od zgoraj navzdol organizirali »Pof« za Ormož in okolico. Sestavili so listo »Pofu« nevšečnih meščanov, ki naj bi bili poslani v koncentracijsko taborišče v Bosno ali Črno goro. Kar 18 moških, med temi hišni posestniki, uradniki, trgovci in obrtniki so bili na »kriminalni« listi označeni kot nasprotniki prejšnjega režima. Zakaj? Ves pošten Ormož se škandalizira nad tako predznostjo »Pofa«! Dobro, da znamo, v kateri kovačnici se je koval ta satanski načrt, in tudi to znamo, kateri so bili kovači!

Krapje pri Ljutomeru. Prostovoljna gasilska četa Krapje priredi v nedeljo, 4. avgusta na Gornjem Krapju bogat srečlov z ljudsko veselico, godbo in razne zabave. Začetek ob treh popoldne. Vsi prijatelji gasilstva vljudno vabljeni! — Četa.

Sv. Frančišek Ks. Pred kratkim se je poročil vzorni mladenič Zalesnik Franjo z Goličnik Vero, posestnico v Sv. Florjanu, župnija Gornji grad. Bil je vseskozi agilen in delaven član prosvetnega društva in Orla ter večleten cerkveni pevec. Ksaverjanska župnija ga bo težko pogrešala osobito sedaj, »ko dan se zaznava« in bo treba zopet vzeti v roke plug in rezati v celino, katero je v teku tuznih dni čez in čez prerasel plevel. Želim Ti, dragi naš bojevnik, v novi domačiji obilo sreče in blagoslova božjega! — Euharističnega kongresa v Ljubljani smo se tudi Ksaverjanci udeležili v častnem številu. To so bili zares dnevi, ki jih je pripravil Gospod in ki bodo ostali nepozabni. — Gospodarske razmere so kakor povsod tudi pri nas težke in vse komaj čaka na konec te neznosne krize. Vsi pa smo si oddahnili, da je vsaj konec zloglasnega re-

žima, ki je z bajoretom neprestano strašil našo župnijo in uklenjene preganjal naše poštene fante in dekleta, ki niso zakrivali drugega, kot da so zahtevali pravico in enakopravnost. Upamo, da bodo dobili prizadeti primerno zaščeno, a krivci plačilo, ki jim gre, ne iz maščevanja, kar ni krščansko, ampak po pravici. Saj pošten človek zvečer še na vas ni smel, dočim so imele vso oblast razne barabe, ki so počenjale vse mogoče in še ovajale poštene ljudi. Pof. omladinska fronta, ki se je pripravljal, bi bila res že davno potrebna, samo ne za nas, ampak za tiste prenapete nacionaliste, ki so pritirali s svojo »modro« politiko našo državo, katero so poprej do golega oskubili, na rob propada. Zahvaljujemo se novi vladi, da je otela, četudi ob 12. uri, kar se je še oteti dalo in obenem zaupamo, da bo šla pravično pot, da bomo res pravi bratje med seboj, ne pa eden gospodar, a ostali pastorki in samo molzne krave, nad katerimi šviga še bič. — Ksaverjanci! Kaj pa naš društveni dom? Mogoče bi se pa le dal zgraditi, samo malo dobre volje bi bilo treba in zavednosti! Res so časi težki, a tudi resni! In kje bi vi rajši videli svojo mladino: v društvenem domu, kjer se bo vzgajala v katoliškem duhu in kjer bo našla varno zavetje in pošteno družbo — ali pa v krčmi v slabi družbi, kjer se vzgajajo kvantitaci in kričaci, katerim je vera in cerkev devet-briga? Odložili boste sami! Upamo, da bo zmaga la trezna pamet in bomo še letos porosno zapeli: V trudu in znoju, a polnem radosti, dom mi gradimo v slavo in čast! Bog živi! ik.

Sladka gora. Vsi smo se pod vtisom veličastnih slovesnosti euharističnega kongresa v Ljubljani. Tisti, ki so bili tam, pripovedujejo o njih tistim, ki niso mogli na kongres. Gotovo je tako tudi drugod po Sloveniji. Duša človekova pač hrepeni po Bogu, hoče biti z njim združena, ker potrebuje Njegove pomoči in nujno rabi Marijine priprošnje. To plemenito hrepenenje pa je mogoče utešiti tudi na romarski božji poti, kakor je prav Sladka gora. Hitro se bližajo dnevi romanja, ki bo v dneh 12. do 14. avgusta. Kraj v gorskem zatišju je jako primeren, da se človek nekoliko odtegne svetnim skrbem in poskrbi za svojo dušo. Zadnja leta je žal število romarjev na Sladko goro zelo padlo. V pretekli dobi pa so

kasto. Gruberju se je dozdevalo, da vidi iz daljave nekaj, kar se giblje in je bolj črno nego sivkasto ozadje. Poklical je tovariša.

»Karibu«, je rekel takoj lovec, »prednja straža potujočih čred severnih jelenov. Le posluhni Indijance. Kako kriče: Aton! Aton!, kar pomeni severnega jelena. Neumneži so splašili čredo s peklenkim krikom in ne bodo okusili svežega mesa. Karibuji bodo ostali na ledu in nikdo jih ne more tamkaj napasti iz zasede.«

Par sekund je opazoval nemški tovariš jzero in obrežje z očmi prerijskega lovca, nato je stekel v kočuro in se vrnil z brzostrelno puško. Skozi množico stokajočih in vzdihujočih Indijancev je hitel k nizki, poševni nabrežni ograji. Zledenela snežena skorja ga je držala. Sivi oblak je bil oddaljen od brega približno 1000 m in se je premikal v južno-vzhodni smeri. Za slučaj, da bi jeleni vztrajali na tej poti, bi bili morali mimo dobre pol milje dalje in zgoraj ob jezeru. Lovec se je bližal z vso naglico cilju, ne da bi pustil čredo iz oči. Dokler so bili jeleni v polnem diru, tudi niso mogli prepoznati, če se on pregiblje ali

je mirno stoječ predmet. Da bi pa ugotovili, zakaj da gre, so morali obstati in to okolščino je izrabil lovec v svoje dobro. Obstal je takoj na mestu liki visok štor. Ko so se spustili jeleni ponovno v tek, je tudi on bežal ter obstal, kakor hitro se je ustavila čreda. Kmalu je bil toliko blizu, da je razločil skakajoče glave. Kakor hitro je nameraval vodilni jelen, da bi zavrl tek, je že stal tudi lovec. Sprevidel je, da se da čreda prekaniti z lahkoto. V drzni gotovosti uspeha je prodiral naprej po ledu in je zmanjševal razdaljo, dokler ga ni ločilo od jelenjega rogovja samo še 200 m.

Pokleknil je. Le dobro sekundo je počival njegov pogled ter občudoval divjo in lepo sliko. Pomeril je v vodilnega jelena. Strel je odjeknil. Sivi orjak je še planil enkrat naprej in se zgrudil na tla. Po padcu prvega jelena je izbljuvala brzostrelna puška nekaj po deset krogel v sredino črede.

(Dalje sledi.)

šem ob bregu reke. Napravila si ogenj, da si skuhata skromno kosilo. Ko je hotel podkuriti bolj močno ogenj s kepo papirja, zagleda svoje ime v časopisu. Ko razgrne časnik, razbere, kako ga poziva advokat, da se naj zgleda v njegovi pisarni, kjer ga čaka dedščina 80.000 angleških funtov, katere mu je zapustil bogat sorodnik.

Strela

je nevarnejša v zimi nego poleti. Nevihte so po občem mnenju v zimskem času manj nevarne nego poletne. Udar strele pa učinkuje v zimi mnogo hujše ter strašnejše nego v vročini.